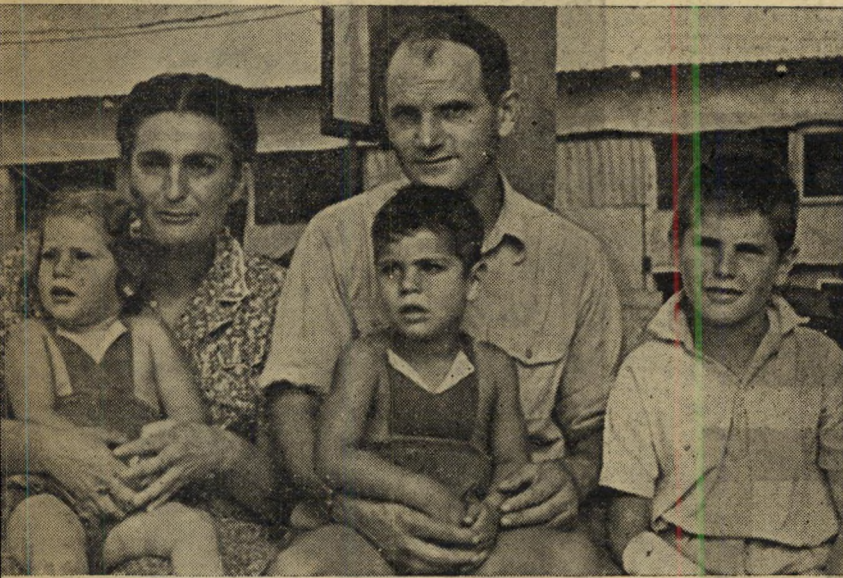

- בחור צנום, כחול-עיניים, פשוט

כמשפחה : שלמה ופייגה, אורי, שמעון (כעת בן 12), חנה (כעת בת 11, מימין לשמאל) האב והאם עיצבו את דמותו של אורי שווה בשווה. האב עודד בו את האהבה למדעים המדויקים, האם עוררה בו סקרנות לגבי המתרחש בעולם. אורי אהב מאד את אחיו ואחותו. הוא הקדיש להם חלק גדול מן המכתבים, ששיגר הביתה בעת שירותו הצבאי.

ילדות : אורי בבית-התינוקות ובמשק, עם אביו שלמה (שלומק) אילן, חבר פעיל בקיבוץ גרשמואל ומרכז הנגריה המקומית, ואימו, פייגה אילנית, מי שהיתה חברת הכנסת הראשונה מטעם מפ"ם, פעילה כיום במפלגתה, ממלאה תפקיד חשוב במועצת הפועלות. ההורים חינכו את אורי לחיים של עצמאות והתפתחות בלתי-תלויה למן היום הראשון להיוולדו. ההורים קיבלו את בשורת-האסון בגבורה.

כמרים : את שירותו בצבא קיבל אורי בי מלוא הרצינות, ביכר ללכת ליחידה קרבית. הוא נמנע מלנסות ולהשיג לעצמו עבודה מ"רדית נוחה, התנדב לתפקידים מסוכנים.

נעורים : אורי ומיכל זיידנברג, בת המשק ובת גילו, גדלו והתחנכו יחד - מבית-התינוקות ועד צאתם לצבא. שניהם היו בני קבוצה אחת בהשומר הצעיר. מיכל קיבלה כנפי חיל-הצנחנים לפני זמן קצר. אורי היה תמיד חבר מסור ונאמן, אם כי היסוה את רגשותיו הטבעית במסווה של קשיחות. מותו זיעזע קשות את כל אלה שבאו אחריו במגע אי-פעם. למרות פעילותו הרבה לא העלו על דעתם סוף כזה.

בשדה : אורי אהב מילדותו את העבודה החקלאית, בה הורגל מימי ילדותו. ב"חוד א"ב הוא לעבד את האדמה בעזרת מכונות כבדות, הנכנסות לכל מגע יד.

כפן ביד : ואופקים רחבים מסביב. ככל צבר היה גם אורי (למטה באמצע) תמיד מוכן להשתתף בסיוולים. לא חשוב לאן, העיקר ללכת עם החברה, לשבח ליד מדורה בלילות.

כהכשרה : יצחק ריימן, היה מורהו של אורי במוסד החינוך, ותלמידו ליד הסרקטור במשק. אורי היה חנוך נלהב של טכנאות ומכונות, בילה את רוב זמנו הפנוי ליד ההגה, או בקריאת ספרות סכנית.